

mint a szülői ház felelősségtudata. Az idei év ötvenöt ezres átlagpéldányszámának legnagyobb része az iskolákban kelt el, s mindössze ötezer az előfizetők száma. Ám iskolai jelenlétünk se problémamentes. Úgy tűnik, lapunk hatékonysága szerves összefüggésben van a tanügyi reform eredményességével vagy megoldatlanságával. Közismert, hogy az olvasás technikájának romlása, a magyar nyelv és irodalom tantárgy tekintélyének — az ötvenes évektől folyamatosan a heti kötelező óraszám csökkenésének tendenciájában is kifejezésre jutó — hanyatlása, az „egy tantárgy a sok között” szemlélet eluralkodása, a humán kultúra pozícióinak általános gyöngülése, a pedagógusok túlterheltsége, a kommercializálódásnak a gyerekkulturában is egyre erőteljesebben tapasztalható jelensége — mind-mind negatív hatással van az igényes önművelés folyamataira, az olvasóvá válás készségének és képességének fejlődésére. A tömegkommunikáció kényelmesebb, a szellemi erőfeszítésről leszoktató formái, a divat üzletes vámszedői egyre gyakrabban keresztezik céljainkat. Örömmel üdvözljük a művelődési miniszter rendeletét az iskolai adminisztráció csökkentéséről. De ennek van olyan konzekvenciája is, hogy rá hivatkozva egy csomó iskola mondja le a *Kincskereső* népszerűsítésében korábban vállalt szerepét. Márpedig a posta — mint jól tudjuk — csak szállítója lapunknak, nempedig terjesztője, amely feladatot (társadalmi munkában) lelkes tanárok látják el. Hasonlóan Janus-arcú a kép, ha a *Kincskereső*nek irodalmi életünkben elfoglalt helyét vizsgáljuk. Figyelembe véve gazdasági helyzetünket, elégedettek lehetünk a lap anyagi dotációjával, a megkülönböztetett figyelemmel, amellyel a kultúrpolitika ügyünket patronálja, az állami mecenatúra (időnként alkotói díjakban is megnyilvánuló) gyakorlatával. Ám a lap finanszírozási rendszere nem a példányszám növelésére, hanem visszafogására ösztönöz, igen alacsony a szerkesztőség bérszínvonala és a rendelkezésre álló honoráriumkeret, méltánytalanság magyarázhatja csak a bennfelejtést az üzemi lapok kategóriájában, aztán teljességgel hiányzik — a „felnőtt” folyóiratok közömbössége okán is — a gyermek- és ifjúsági irodalom kritikai szemlézése, értékelő elemzése, továbbá hathatósabb (felső) segítséget várnánk az áremelkedések következményeinek kivédésében, ellensúlyozásában. Néhány esztendeje húszezer gyerekolvasónk elvesztésébe került a papír- és nyomdaipar nagyarányúra tervezett áremelése. A panaszt optimizmussal legföljebb az abban való reménykedés oldhatja, hogy a gazdasági szorítások nem kényszerítenek bennünket a lap terjedelmének csökkentésére, a szegényesebb kiállításra, a népgazdasági egyensúly helyreállításához nem lesz szükség a gyerekek szűkös pénztárcájára.

Végére érve e vázlatos és egyáltalán nem teljességigényű visszatekintésnek, amely azonban — úgy érzem — nem nélkülözötte az eredmények mellett a mai gondok és a lap jövőjét illető kilátások és távlatok számbavételét sem, köszönöm a *Kincskereső* minden barátjának az ügyünk iránt megnyilvánult bizalmat és támogatást.

Szerkesztői arztal

Tiszatáj-est volt november 19-én Budapestben, a Műszaki Egyetem Martos Flóra Kollégiumában. A lapot Vörös László, Annis József, Olasz Sándor és Vekerti László képviselte.

*

*

A nemzetiségi kultúra kutatása Magyarországon napjainkban — „Ezzel a címmel tartotta meg a Modern Filológiai Társaság

Interkulturális Szakosztálya egyik szekcióülését a közelmúltban...” Novemberi számunk 35. oldalán az első bekezdés első mondata természetesen így helyes.

Értesítjük kedves olvasóinkat, hogy január 1-től lapunk példányonkénti ára 16 forint, előfizetési díja egész évre 192 forint.